

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

725.092.1

Hely

Idő

"1916"

Személy

Szerző: Gábor Andor

Cím: Utcanevek

Forrás: A Nap

Bp.

(Hely)

1916. I. 5.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Utcanevek

— Másodszor és utoljára —

Arra a néhány sorra, amit a Muzéum-körut és a Vámház-körut elnevezése dolgában irtam, visszhangot láttok A Nap-ban. Indítványt arról, hogy szüntessük be az ellenségeinkről elnevezett utcáinkat, a Szerb-utcát, a Francia-utat, s ha jól tudom, már láttam indítványt a Párisi-utca ellen is. Akármilyen tiszteletre méltó forrásból fakadnak is az ilyen ajánlatok, ha én közmunkák tanácsa volnék, nem fogadnám el őket. Tudja isten: semmitse öntöznék és ápolnék, ami a gyűlölködést mutatja, vagy bizonyítja. Ha az első háborus percekben nem tudtuk is, most már tudjuk, hogy az ellenséget csak legyőzni kell, gyűlölni fölösleges. Beszéltem már mindenféle katonával, aki sebesülten, bénán egy életre fönkretéve került haza a frontról. Egytől sem hallottam olyasmit, hogy gyűlölte volna azokat, akikkel szemben állt. Néha tán haragudott rájuk, sokszor lenézte, de gyűlölni nem gyűlölte őket sem ott, akkor, sem most, azóta. Mért agyarkodnánk hát mi, itthon? Tessék elhinni, hogy könnyebb gyűlölni az embereket, mint szeretni s ez nemcsak az ellenségeinkre áll. S ha akármennyire háboru is van ma,

örökké nem fog tartani a harc, s a háboru után ismét nem lesz okunk arra, hogy szikrázzon a szemünk, mihelyt ezt a szót francia, vagy hogy szerb kiejti valaki. Egyébként is, akármeddig tart ez a háboru, a népek maguk mindvégig ártatlanok lesznek benne, s ha az utcanevekkel dolgozunk, legfeljebb azt határozhatjuk el, hogy soha, de soha Poincaréről, vagy Edward Greyről utcát el nem nevezünk. De Páris? Az más. Páris ma is a világ egyik legelső városa — én nem valami nagyon szeretem, de Párisnak ez is mindegy — s mihelyt a háboru elmúlik, Páris újra megérdemli, hogy legalább egy keskeny utcácska nálunk is a nevével diszeleghessen.

Egyáltalán úgy vélem, hogy a háboruból csak a jót és szépet örökítsük meg nyilvánosan. A többit hagyjuk elmúlni, mint a rossz álmot. Hátha nem lesz szükségünk a csuf emlékekre? Hátha soha többé nem lesz újra háboru?

GÁBOR ANDOR

Szekesvárosi háziyomda 1915.